

**TKP MK GENEL SEKRETERİ
İ. BİLEN YOLDAŞIN
MK PLENUMU'NDA OKUDUĞU
POLİTİK BÜRO RAPORU**

Mayıs 1982

TKP YAYINLARI

**TKP MK Genel Sekreteri
İ. Bilen Yoldaşın
MK Plenumu'nda
okuduğu
Politik Büro Raporu**

Mayıs 1982

TKP YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
GİRİŞ.....	5
ARTAN TEHLİKELER VE OLANAKLAR BARİŞ MI - SAVAŞ MI?.....	6
LİBERALLEŞME DEĞİL GERİCİLEŞME.....	10
CUNTAYA KARŞI OMUZ OMUZA	13
NATO'SUZ, CUNTA'SIZ ÖZGÜR TÜRKİYE İÇİN.....	18
DAHA GÜÇLÜ BİR TKP İÇİN.....	21

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi Plenumu'nu açıyorum.

Bu plenum, V. Kongre öncesinde bugün partinin durumunu saptamalıdır. Önde duran ivedi görevleri, sorunları görüşmeli, V. Kongre hazırlıklarını ele almalıdır.

Önce, politik durumda ortaya çıkan yeni gelişmelere değinmek, partinin savaş platformunu somutlamak gerekir. Ağır koşullarda, düşmanın sürekli saldırısı altında bir yandan partiyi, kadroları korumak ve güçlendirmek, partiyi güçsizleştiren her alandaki artizanlığı yıkmak, fraksiyonculuğun ortamını yok etmek için tüm güçlerimizi kullanıyoruz. Bu, birincil görevdir. Öte yandan, bütün ulusal, demokratik güçlerin cephesi için çalışıyor ve şimdiden, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya karşı geniş bir yığın hareketi yaratmak, anayasa referandumunda cuntaya güçlü bir darbe indirmek için hazırlanıyoruz.

TÜSTAV

ARTAN TEHLİKELER VE OLANAKLAR BARİŞ MI - SAVAŞ MI?

Geçtiğimiz yıl, ABD ve NATO'nun saldırgan politikası sonucu, uluslararası durumda tehlikeli gelişmeler, uluslararası ilişkilerde gerginlik artarak sürdü. Öyle ki, bugün artık, uluslararası durumu karmaşık, gergin diye nitelemek yetersiz kalıyor. İnsanlık, birisi barışçıl ilişkilere ve işbirliğine, öbürü sınırlanması ve kontrolü çok zor belki de olanaksız yeni tip nükleer silahlarla, silahlanma yarışının hızlanmasına, soğuk savaşa giden bir yol ayrımına geldi. İnsanlığın, dünya ve ülkemiz devrim sürecinin geleceği, bu yollardan hangisine girileceğine, yani savaş mı barış mı sorusuna sınırsız bağlıdır.

Savaş ve barış güçleri arasında savaşım artarak sürüyor. Biz komünistler, geleceğe tarihsel, nesnel, sağlam temelleri olan bir iyimserlikle bakıyoruz. Tarihin tekerleği geri döndürülemez. Bugünkü uluslararası karşılıklı güçler oranında, ABD emperyalizminin, NATO'nun saldırgan politikasını gemlemek ve bir nükleer savaşı önlemek olanaklıdır. Her şey dünya sosyalist sisteminin başını çektiği dünya barış güçlerinin birliğine ve savaşım gücüne bağlıdır.

Geçtiğimiz yıl, her şeyden önce SSCB'nin, sosyalist ülkelerin barış girişimleriyle belirlendi. L.İ. Brejnev yoldaş, Avrupa'daki nükleer silahların sınırlandırılması, dünyada gerginliğin azaltılması, güven verici önlemlerin artırılması, stratejik silahların sınırlandırılması için Sovyetler Birliği adına bir dizi barış önerisi ve girişimi yaptı. Bunlar, barış güçlerinin, barışseverlerin elinde güçlü bir silah oldu.

Barış hareketinin sınıfsal ve sosyal tabanı genişledi. Tüm anakaralara yayıldı. ABD'ne, Beyaz Saray'ın kapısına dayandı. Barış güçlerinin birliği güçlendi. Barış hareketi uluslararası eylemlerle uluslararası nitelik aldı. Birleşmiş Milletler'de sosyalist ülkelerin, barışçı dış politika izleyen yüze yakın gelişmekte olan ülkenin, bağlantısızlar hareketinin katkısıyla saldırgan ABD yalıtıldı. Silahlanma yarışına karşı kararlar alındı. Öyle ki, ABD yönetimi Cenevre'de SSCB ile stratejik silahları sınırlama görüşmelerine oturmayı kabul etmek zorunda kaldı.

Ne ki, bunlar, ABD emperyalizminin, NATO'nun saldırgan amaçlarından vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Onlar şimdi de nükleer silahlanmaya hız veriyorlar. "Sovyet askersel üstünlüğü" yalanları, hem bunu gizlemeyi, hem de yığınsal barış hareketini "Sovyetler Birliği yararına

çalışmak" suçlamasıyla sindirmeyi amaçlıyor. Yükselen barış hareketi karşısında ABD yönetimi sahte barışçı pozlar takınmaya çalışıyor. Sözde "sıfır çözüm" önerisi gerçek bir sıfır çözümü değil, yığınsal barış hareketini pasifleştirmeyi amaçlıyor.

Tüm bunlar ABD yönetiminin gerginlik ve çatışma yanısı gerçek yüzünü gizlemede yetersiz kalınca, daha ince yöntemlere başvuruyor. ABD ile Sovyetler Birliği'nin, NATO ile Varşova Paktları'nın, bugünkü tehlikeli, gergin durumdan "eşit ölçüde" sorumlu oldukları yalanları yayılıyor. Böylece barış cephesi bölünmek isteniyor.

Barış hareketine yönelik saldırılar kimi durumda açık baskı ve şiddet uygulamasına dönüşüyor. ABD emperyalizmi barış hareketini geri püskürtmeye yönelik her yöntemi uyguluyor ve destekliyor.

Türkiye'de de barıştan yana tutum alanlar başından beri cuntanın baskı ve terörü ile karşı karşıya kaldılar. Gerici basında savaş yanısı ve anti-Sovyet kampanyalar sürdürülürken Türkiye Barış Komitesi yöneticileri de cuntanın doğrudan saldırılarına hedef oldular. Ne ki, cuntanın ABD yönetiminin savaş kışkırtıcısı politikasına gittikçe daha çok yakınlaşması, çok geniş çevrelerce eleştiriliyor. Aralarında CHP'lilerin, kimi emekli general ve amirallerin de bulunduğu bu çevreler, Türkiye topraklarında ABD Çevik Kuvvet'lerine üs ve kolaylık sağlanmasına karşı çıktılar. Türkiye Barış Komitesi yöneticilerinin tutuklanması da aynı şekilde geniş çevrelerin tepkisiyle karşılaştı.

Emperyalizm saldırılarını en başta dünya barış hareketinin anti-emperyalist savaşımına ana gücü sosyalist ülkelere yöneltiyor. Polonya'da karşı-devrim örgütlenme çabalarının 1981 yılında olağanüstü yoğunlaşması bunun en açık kanıtıdır. Emperyalist çevrelerin 13 Aralık 1981'den sonra Polonya'da karşı-devrime karşı alınan önlemlere öfkelenmeleri boşuna değildir. Bu önlemlerle hem Polonya'da sosyalizmin kazanımlarına yönelik bir tehdit önlendi, hem de emperyalizmin ve NATO'nun dünyayı nükleer bir savaşa sürükleyecek planlarına ağır bir darbe indirilmiş oldu. Polonya'daki karşı-devrimci turmanışı kullanarak amaçlarına ulaşamayan emperyalistler, şimdi Polonya'da karşı-devrime karşı alınan önlemleri, gerginliği artırma çabalarına gerekçe yapmaya çalışıyorlar. Polonya ve Sovyetler Birliği'ne karşı ambargo ve boykot gibi soğuk savaş yöntemlerine başvuruyorlar.

Yoldaşlar,

Partimiz reel sosyalizmi savunmayı, ona destek olmayı, ona yönelik anti-Sovyetik saldırılara göğüs germeyi her zaman görev bilmiştir. Bunu yalnızca enternasyonalist bir görev olarak almıyoruz. Reel sosyalizm gücüyle, başarılı örneğiyle, tarihsel deneyimleriyle, halkımızın barış ve özgürlük, sosyalizm savaşımına da büyük bir katkı sağlıyor.

Onun için nasıl 13 Aralık 1981'den sonra Polonya komünistlerinin, yurtseverlerinin karşı-devrime karşı aldıkları önlemleri desteklediysək, İtalyan Komünist Partisi yönetiminin son tutumuna da karşı çıktık.

İKP yönetimi Polonya'da son yıllarda ortaya çıkan bunalımın gerçek

nedenlerinin üzerini örtüyor. Bu bunalıma, bu ülkede sosyalist devrimin ve sosyalizm kuruculuğunun genel yasallıklarına yeterince uyulmamasının yol açtığını söylemek yerine, onlar, bu bunalımdan Sovyetler Birliği'ni sorumlu tutmaya çalışıyorlar. Aynı şekilde İKP yönetimine göre, bugün dünya barışının tehlikeye girmiş olmasından, sosyalist ülkeler de sorumludur. Açıktır ki, İKP yönetiminin bu politikası, ABD emperyalizminin, NATO'nun çıkarlarına dolaysız bir yardım olmaktadır.

İKP yönetimi sosyalist ülkelerin dünya devrim sürecindeki yer ve rollerine de karşı çıkıyor. Sosyalist ülkelerin kazanımlarını karalıyor. Bizim pratiğimiz ise tam tersini kanıtıyor. Sovyetler Birliği ile öteki sosyalist ülkelerin örneği, ağır baskı ve sömürü altındaki halkımız için her zaman esinlendirici bir rol oynadı. SBKP'yle, öteki kardeş partilerle olan proletarya enternasyonalizmine dayalı ilişkilerimiz, bize, her zaman, halkımızın savaşımına daha etkin, daha canlı öncülük etme, yardımcı olma yetenekleri kazandırdı. Ülkemizde çok geniş çevreler bugün, Türkiye'yi serüvenlere sürüklemeye çabasıdaki ABD emperyalizminin karşısında, Sovyetler Birliği'ni, varlığı ve somut barışçı önerileriyle, bölgemizde barışı ve güvenliği koruyan bir etken olarak değerlendiriyor.

Partimiz Ekim Devrimi'nin uluslararası önemine ilişkin Leninci görüşün doğruluğunu kendi pratiğinin sınavından geçirmiştir. Onun için burada uzun uzadıya İKP yönetiminin Ekim Devrimiyle açılan dönemin geçerliliğini yitirdiğine ilişkin oportünist ve revizyonist görüşleri üzerinde durmaya gerek yoktur.

Ama bir an için şöyle düşünelim. Eğer biz, İKP yönetiminin önerilerini kendi ülkemizde uygulamaya kalksaydık, nasıl bir görünüm çıkarırdı ortaya? Örneğin, ekonomik bunalımı aşmak için emekçilerin özveride bulunmasını isteseydik, AP'ne tarihsel uzlaşma önerseydik, Koç'ların, Sabancı'ların, bankaların üzerindeki, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine son verilmeden sosyalizmin kurulabileceğini öne sürseydik, NATO içinde kalmayı, onu demokratikleştirmeyi savunsaydık... Daha fazlasına gerek yok yoldaşlar. İşte böyle bir komünist parti olurduk. Bu tüyler ürpertici bir tablodur. Partiden çıkardığımız "Sol" sektör grupçuğun İKP yönetiminin bu sağ çizgisine "katkı" demesi, ilginç bir gelişmedir. İşte İKP yönetiminin çizgisine karşı ideolojik savaşım bu açıdan da önemlidir. Bu, ülkemizdeki sınıf savaşımının başarıyla yürütülmesi için zorunludur. Partimiz denenmiş, sınanmış önu açık Marksizm-Leninizm yolundan, Lenin'in utkan yolundan ayrılmayacaktır. Nasıl ki, hiç kimse, hiçbir zaman, Kızılrmak'ın kaynağına geri akacağını göremeyecekse, TKP'nin de dünya komünist hareketinin birliğine karşı bir tutum aldığını göremeyecektir.

Yoldaşlar,

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da saldırgan planları yönünde yeni adımlar atıyor. Arap halklarına karşı, Filistin halkına karşı İsrail'in terörist saldırı politikasını destekliyor. Öte yandan Pentagon Türkiye

de içinde, bir dizi ülkeyle, "Ortak Savunma Grup"ları kurdu. Çevik Kuvvetler'i için Türkiye de içinde, kimi ülkelerde üs, olanak, geçit hakkı sağladı. İran'daki anti-emperyalist rejimi çöktürmek için girişimlerini yoğunlaştırıyor. Bölgede zayıflayan konumlarını koruyabilmek, giderek güçlenen anti-emperyalist savaş gemleyebilmek, gelişen ulusal kurtuluş hareketini ezebilmek için her yola başvuruyor. Bu bağlamda, cuntanın giderek Amerikan yönetiminin dümen suyuna girmesi, bölgedeki kimi gerici rejimlerle askersel ilişkiler içine girmesi, Yunanistan'la gerginlikleri körüklemesi, Kıbrıs sorununun çözümünü baltalaması, ülkemizin bölgeye yönelik serüvenlere sürüklenmesi tehlikesini daha da artırıyor.

Böylesi bir ortamda, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü, egemenliği ve bağlantısızlığı, tüm yabancı askerlerden ve üslerden arındırılması ancak Birleşmiş Milletler gözetiminde toplanacak bir uluslararası konferans tarafından güvence altına alınabilir. TKP, Türk ve Rum Kıbrıs emekçilerinin bu çerçevede, yüksek düzeydeki anlaşmalar temeli üzerinde ve Birleşmiş Milletler gözetimindeki toplumlararası görüşmelerin sürdürülmesi için savaşımını vargüciyle destekliyor. Kuşkusuz, Türkiye barış güçleri Türk ordusunun Kıbrıs'tan geri çekilmesi için savaşımı güçlendirmelidirler.

Böylesi bir ortamda, Türk-Yunan anlaşmazlığının barışçı yollarla ve her iki ülkenin ve halkın çıkarına çözümü için en sağlıklı yolu, TKP ve Yunanistan Komünist Partisi, ortak açıklamalarıyla gösteriyorlar.

TKP, Ortadoğu'daki tüm ilerici, anti-emperyalist, barış yanlı güçlerin ABD emperyalizmine ve onun masalarına karşı birliğine, dayanışmasına büyük değer biçiyor, bunun daha da güçlendirilmesi için çaba harcıyor.

TKP, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin Ortadoğu'ya, ülkemize ve tüm dünyaya yönelik barış önerilerini ardıcıl destekliyor.

LIBERALLEŞME DEĞİL, GERİCİLEŞME

Yoldaşlar,

Merkez Komitesi Plenumu, gerici askersel rejimin işçi sınıfına, emekçi yığınlara, tüm yurtsever demokratik güçlere barbarca saldırıları altında toplandı. Türkiye halkı yaklaşık iki yıldır, tarihindeki en büyük zorbalık altında yaşıyor. Artık yalnızca komünistler ve öteki devrimci güçler değil, rejimin tüm potansiyel karşıtları faşizme özgü yöntemlerle susturulmaya, sindirilmeye çalışılıyor.

Halkın üstündeki baskıların temel nedeni, halktan duyulan korkudur. Cunta, baskının biraz olsun azalmasıyla, yığınların yeniden başkaldıracağını görüyor. Yığınların, ilerici güçlerin bugünkü ulusal hıyanet politikasına, emeğin tüm kazanımlarını bir avuç tekelin yağmalamasına, demokratik tüm kurumların yıkılmasına güçlü bir biçimde karşı koymasından korkuyor.

Sözde "demokrasiye geçiş" yolundaki tüm iki yüzü sözler, yığınları, bu dayanılmaz zorbalığa ve sömüriye bir süre daha ses çıkartmadan boyun eğdirmek içindir: Cuntanın saldırıları sürerken, sözde demokrat, gerçekte ise cuntanın suç ortağı olanlar, emekçileri rejimin liberalleştiğine inandırmak için bin dereden su getiriyorlar. Gerçekte rejim liberalleşmiyor, gericileşiyor. Gerici militarist, polis devleti kurumlaştırılıyor. Bu rejim halka bugün cunta biçiminde, yarın gerici parlamenter kılık altında dayatılmak isteniyor.

Cuntanın daha gericileşmesi raslantısal bir durum değildir. Gericileşmenin nesnel temeli, emperyalizmin uluslararası durumu gerginleştirilmesi, İran'dan boşalan yeri doldurmak için Türkiye'deki askersel diktatörlüğü desteklemesi, içerde militarizmin ve tekelleşmenin tirmanması ve emekçi yığınların sömürülmesinin artmasıdır. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesidir. Bunlar, dünya kapitalizmindeki bunalım süreçlerinin umulandan daha da derinleşmesi, süregelenleşmesiyle de sıkıca bağlıdır. Bir başka deyişle, Reagan'cılıkla Friedman'cılık, cuntacılıkla 24 Ocak'cılık hem uluslararası alanda, hem de ülkemizde bir tek madalyonun iki yüzüdür: Tekelci sermayenin çıkarları için daha çok gericilik, saldırganlık...

Geçen Plenumda, ABD emperyalizminin gerginlik politikasının yarattığı tehlikeyi özellikle belirttik. Öte yandan, 24 Ocak politikasının yığınlar üzerindeki zorbalığı artırmadan uygulanmasının olanaksızlığını açıkladık. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi koşullarında, yı-

ğınları somut istemler için savaşıma çekmenin ve cuntanın iç çatlaklarından yararlanmanın olanaklarını gösterdik. Plenumda, eğer dedik, ilerici güçler birleşmezse, bu olanaklardan yararlanılamaz. Cuntanın yani gericiliğin iç çelişkisinden, en gerici, Amerikancı güçler yararlanır. Olaylar bu yönde gelişti.

Geçen Plenumda değindiğimiz, cuntanın, temel doğrultusuna özgü kimi çizgilerde çok önemli değişimler oldu.

Bunların başında, cuntanın, NATO içi "denge" çabalarına son vermesi, daha doğru bir deyimle, "NATO içinde özerklik" politikasının gerginlik koşullarında iflas etmesi geliyor. Bugün cunta giderek ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki vurucu gücü olmaya yöneliyor. Çevik Kuvvetler'in Türkiye topraklarından yararlandırılması planına, cunta, "Evet" dedi. Eğer, Reagan ve ortaklarını bu yıl durdurmak başarlamazsa, Türkiye topraklarına da gelecekte Amerikan roketleri, atom roketleri yerleştirilecektir. Parti basınımız cuntanın ABD yanlısı adımlarını sürekli açığa vuruyor.

Cuntanın iç politikasında ve onun burjuvazinin sivil politik güçleri arasındaki "sallantılı" tutumunda da köklü bir değişim ortaya çıktı. Cunta, baştan beri sivri ucunu işçi sınıfına çevirdiği saldırısını, CHP'ni de içine alacak kadar genişletti. Buna karşılık cunta çevreleri ile sivil gericilik, cunta ile AP arasındaki uzlaşma eğilimi, güç kazandı. İşkence savları karşısındaki, ezici çoğunluğu göstermelik de olsa, koğuşturmalar son verildi. İdam cezaları yerine getiriliyor. Her türlü ilerici düşünceye, cuntaya karşıt herkese karşı yasa dışı koğuşturmalar, tutuklamalar yaygınlaştırılıyor. Tüm bu faşist baskı yöntemleri daha da yoğun kullanılmaya başlandı. Türkiye baştan aşağı bir toplama kampına çevrildi.

Öte yandan cunta, 24 Ocak ekonomik önlemler programına daha sıkı sarıldı. Buna karşı duyduğu kimi ikircimciler dile getirmekten vazgeçti. 24 Ocak ilkelerinden ödün anlamına gelecek kimi söz ve girişimlerde bulunmayı durdurdu. MGK Genel Sekreterlik Komisyonlarındaki, bürokrasi ve hükümet içindeki, 24 Ocak programının şu ya da bu yanlarına karşı çıkan güçleri etkisizleştirdi. Ekonominin yönetiminde, Özal grubunun yetkilerini son derece artırdı.

Cuntanın artan gericileşmesi, onun pratik konumlarıyla Kemalizmin geleneksel kökleri arasındaki çelişkiyi büsbütün keskinleştirdi. Öyle ki, bu durum, cuntanın zaten anti-emperyalist içeriği boşaltılmış olan Kemalizminin bunalımını, daha da derinleştirdi. Cunta, giderek Kemalistlere seslenmekten vazgeçmeye, geleneksel Kemalist kurumlara bile saldırıya başladı. Cunta şimdi kendi politikasını gerekçelendirmede Kemalizmin kavramlarını giderek daha seyrek kullanıyor.

Tüm bunlar, son çözümlemede, ülkeyi 12 Eylül'e getiren hiçbir temel sorunun çözülmemiş olduğunu gösteriyor. Cunta ve onun ardındaki iç ve dış güçler, bunun bilincindedir. Bu nedenle yığınların tepkisini önlemede, baskıyı artırmaktan başka bir çözüm bulamıyorlar.

Tüm bunlar, geçen Plenumda yaptığımız, "bunalım kalıcıdır ve egemen güçlerin manevra olanakları gitgide daralıyor" saptamasını doğruluyor.

Değerli yoldaşlar,

Bu kısa sergilemenin gösterdiği şudur: Şimdi, durum, emekçi yığınlar için, eskisinden çok daha ağırdır. Emekçi yığınların savaşı önündeki engeller, şimdi daha çok artmıştır. Şimdi yığınların savaşı, çok daha büyük bir özveriyi, daha güçlü bir örgütlenmeyi gerektiriyor. Bu sert savaşımın sürecinde her adım için güç toplamak, eskisinden yüz kat daha güçlü bir enerjiyle düşmanın en zayıf yanlarına tüm güçlerle vurmak, sonra onun karşı saldırılarını püskürtme savaşı içinde çelikleşmek, üst üste yenilgiyi göze alarak yenmeyi öğrenmek gerekiyor.

Cuntaya gelince... O, attığı her adımda sınıf çelişkilerini keskinleştiriyor. Sınıf tabanı daralıyor. Karşısına aldığı güçler, 12 Eylül'ün başlangıç dönemine oranla çok daha genişliyor.

Milyonlarca işsiz, topraksız, horlanan emekçinin hoşnutsuzluğunu uzun süre süngüyle baskı altında tutmak, barut fıçısının üstüne oturmak demektir.

Üç partinin ortak çağrısında, "Cuntanın tüm cinayetlerinden, kanlı baskı ve terörden Reagan yönetimi de açıkça sorumludur. Arkasında ABD yönetimi olmasaydı, cunta insan haklarının vahşice çiğnenmesini bu boyutlara vurduramazdı", diyor. Bu "destek" güçlü bir halk direnişi karşısında cuntayı ne ölçüde ayakta tutabilir? Daha şimdiden Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin tüm dünya barış güçlerinin ortak cephesi, cuntanın sırtını dayadığı Reagan yönetiminin karşısına dikilmiştir. Bugün öyle bir durum doğmuştur ki, bu barış cephesinin etkisi, Türkiye'yi cunta karanlığından kurtarmamız için yaşamsal değerlerde olanaklar yaratacaktır.

Evet, iyimser olmamız için güçlü nedenler vardır.

Bugün gerçeğin bir yanı gericiliğin geçici üstün gelmesi ise, öteki yanı, onu yok edecek etmenlerin güçlenmesidir.

CUNTAYA KARŞI OMUZ OMUZA

Yoldaşlar,

Geçen Plenum toplantımız bugünkü koşullar altında parti programımızdaki devrimci hedeflere ulaşabilmenin yolunu, 5 maddelik bir programla somutladı. Bu program, ulusal demokratik güçlerin geçici devrimci hükümetinin kurulmasını, bu hükümetin ilk adımda demokratik özgürlükleri sağlamasını, devleti demokratikleştirmesini, derin anti-emperyalist, anti-tekel dönüşümleri başlatmasını ve demokratik bir Kurucu Meclis için seçimlere gitmesini öngörüyor.

Demokratik hükümet, sivil-asker tüm ulusal demokratik güçlerin cephesinin hükümetidir. Partimizin tüm politikası, böyle bir cephenin yaratılmasına yöneliktir. Belirleyici olan, işçi sınıfının güçlenmesi, bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükselmesi, savaş yeteneğinin artması olacaktır. Politik taktiklerimizi saptarken, işçi sınıfının en geniş halk yığınlarını kendi çevresinde toplamasını, en geniş güçleri birleştirmesini, hareketlendirmesini sağlamayı amaçlıyoruz.

Bu, bizi, olanaklı olan her durumda, öteki ilerici güçlerin şu ya da bu kesimiyle, şu ya da bu konuda daha şimdiden birleşmekten, ortak eylemlere girişmekten alıkoymuyor. Ne en geniş güçlerin cephesini kurmak için daha dar kesimlerle birliğe sirt çeviriyoruz, ne de böylesi birlikleri geniş bir cephenin yerine geçirip bununla yetiniyoruz. Tabanda eylem birliğini geliştirme yönünde parti örgütlerine geniş inisiyatif tanıyoruz.

Cephe için savaşım, partinin yığınlar içinde çalışması sorunudur, yığın savaşımını sorunudur. Partimiz geçen dönem içinde yığınlar içindeki çalışmasından bir an olsun geri durmadı. Fabrikalarda, semtlerde yer alan, küçük çaplı da olsa, yığın direnişlerini var gücüyle destekledi. İşçi sınıfımız, cuntanın tüm baskılarına karşın, savaşımını sürdürüyor. Karabük Demir Çelik işçilerinin, Defterdar Sümerbank işçilerinin, Gülok, Nasaş işçilerinin direnişleri buna örnektir. Partimiz işçilerin, emekçilerin ekonomik, sosyal ve her konudaki haklı istemleri için tüm çabalarını desteklemeye devam edecektir.

Partimiz, cuntanın, işçi ve emekçiler üzerindeki öteki sol güçler, ilerici güçler üzerindeki baskı ve zorbalığının her bir uygulamasına karşı sesini yükseltti. Baskı altındaki tüm güçlerle dayanışma içinde oldu. İşçi sınıfını, cuntanın baskı ve adaletsizliklerine, zorbalığının her biçimine karşı tepki göstermede eğitmeye çalıştı.

Cuntanın DİSK yöneticilerini yargılamasının karşısına, tüm gücümüzle dikildik. 52'lere özgürlük kampanyamız yurt içinde ve dışında geniş yankı buldu. Bu, cuntanın yalıtılma sürecini hızlandırdı. Yığınlar, terörü önleme savıyla erke el koyan cuntanın içyüzünü gösterdi. Askerel diktatörlüğün "liberalleşeceği" yalanlarını çürüttü. Sendikal hak ve özgürlükler için istemlerin yükseltilmesine, Türk-İş yönetiminin cunta ile işbirliği politikasına karşı tepkilerin artmasına katkıda bulundu. Bu kampanya, aynı zamanda, Polonya konusunda Reagan yönetiminin ikiyüzlülüğünün uluslararası kamuoyunda sergilenmesinde belli bir rol oynadı.

Partimiz, kapatılan DİSK sendikalarının tutuklanmamış yöneticilerinin yürüttükleri savaşıma, Türk-İş içindeki dürüst sendikacıların çabalarına destek veriyor. İşçi sınıfının gönüllü sendikal birliği yolunda savaşıyor.

Partimiz, cuntanın MHP elebaşlarına hakettikleri cezayı vermeyeceğini en baştan yığınlar gösterdi. Onları bu konuda savaşıma çağırdı. Gericiliğin MHP'ni aklama çabalarına karşı, faşistlerin mahkeme kürsüsünü faşist propagandanın aracına dönüştürmesine karşı partimiz, yoğun bir savaşım yürüttü. Bunlar, yığınların, cuntanın MHP karşıındaki tutumunu, onun, tetörizme karşı köklü önlemlerden yana olmadığının bir göstergesi olarak değerlendirmesini sağladı.

Tüm bunlar, şimdi, ülke içinde ve dışında, çok daha geniş kapsamlı bir kampanya yürütmeye, idamların durdurulması, komünistlerin, tüm politik tutukluların salıverilmesi için, barış savaşçılarına, Ecevit'e özgürlük için, sendikal haklar için en geniş yığınları hareketlendirmeye, düne oranla çok daha fazla olanak sağlıyor.

ABD emperyalizminin Türkiye'ye yönelik politikasının açığa çıkarılmasında, ABD Çevik Kuvvetlerine karşı çok geniş bir kamuoyu oluşmasında, partimizin savaşımı belirleyici bir rol oynadı. Cunta bugün hâlâ ABD Çevik Kuvvetleri konusunda, ABD'ne ödün vermeyi benimsemiş olmasını kamuoyuna duyurmaya cesaret edemiyor. Cunta geniş bir anti-emperyalist hareketin yükselmesinden korkuyor.

1961 Anayasasının yırtılmasına karşı çok geniş kesimlerde yükselen tepkilerde, partimizin Anayasa konusundaki tutumu önemli bir rol oynadı. Bugün 1961 Anayasasındaki demokratik hak ve özgürlükleri savunan geniş bir hareket oluşmuştur. Partimiz bu konuda çaba gösteren her gücü ardıcıl destekledi, destekliyor. Partimizin ulusal demokratik anayasa platformu "Nasıl bir anayasa?" sorusunu getiren geniş çevrelere yapıcı bir yanıt sunuyor.

Bugün 1961 Anayasasının yırtılmasına karşı çıkan güçler, cuntaya karşı bir hareketin tabanını oluşturuyorlar. Partimiz, bu güçleri, aynı zamanda, cunta altında demokratik bir anayasaya ulaşılmasının olanaksız olduğu konusunda da uyarıyor.

Partimiz uluslararası planda Türkiye'deki askersel diktatörlüğün yalıtılması, Türk'v'deki demokrasi güçleriyle dayanışmanın yükselme-

si için büyük çabalar harcadı. Cuntanın, bugün özellikle Batı Avrupa kamuoyunda çok hızlı bir yalıtılma içinde olmasında, partimizin Türkiye'yle dayanışma eylemlerinin örgütlenmesinde ve desteklenmesinde gösterdiği çabaların payı büyüktür.

Partimiz Kürt halkı üzerindeki artan baskıların karşısına çıkıyor. Cuntanın Türkiye Kürdistan'ındaki şoven baskı politikasını sergiliyor. Buralardaki parti örgütlerimiz aktif savaşımını sürdürüyorlar.

Partimiz, cuntanın ve tüm gericiliğin, Ermeni terör örgütlerinin eylemlerini ve Yunanistan'la olan gerginliği kullanarak şovenizme hız vermesine, yığınların bilincini bulandırmaya çalışmasına karşı ardıcıl bir savaşım yürüttü. Yığınların proletarya enternasyonalizmi ve halkların dostluğu yolunda eğitilmesine büyük önem gösterdi.

Batı Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin emperyalist tekellere, yabancı düşmanlığına karşı savaşımını partimiz ardıcıl destekledi. Barış savaşımında, faşist MHP'lilerin saldırılarının püskürtülmesinde, Türkiye'deki demokrasi güçleriyle dayanışmada, Batı Avrupa'daki Türkiyeli işçi ve ilericilerin yığın örgütlerinin arasındaki eylem birliklerinin, bunlarla, bu ülkelerin ilerici güçleri arasındaki dayanışmanın güçlenmesine, partimiz, aktif destek verdi.

Partimiz, tüm bu söylenen konulardaki savaşımını, bu yakıcı sorunlar çevresinde en geniş yığınları hareketlendirmenin, en geniş güçlerin cephesini oluşturma aracını kullanarak görüyor. Geçen dönem içinde eylem ve cephe birliği, işçi sınıfının birliği konusunda somut adımlar attık.

TİP ve TSİP'le birlikte imzaladığımız Ortak Açıklama ve Çağrı, gerek yurt içinde, gerekse dünya komünist hareketinde büyük, olumlu bir yankı uyandırdı. Açıktır ki, partilerimiz arasındaki sorunlar çözülmüş, ayrılıklar giderilmiş değildir. Ne ki, şimdi önümüzde bunları çözenin, daha geniş kapsamlı, kalıcı eylem birliğine girmenin, daha geniş politik güçleri bu birliğin içine çekebilmenin olanakları artmıştır. TKP, bu konuda üzerine düşen büyük sorumluluğa uygun davranacaktır.

Hiçbir zaman öteki işçi partileriyle birlik yolundaki adımlarımızı DEV-YOL, Kurtuluş gibi hareketlerle, Kürt devrimci demokrat gruplarla eylem ve cephe birliği çabalarımızın karşısına koymadık. 8 Mayıs'da Duisburg'da düzenlenen cuntayı ve baskılarını protesto eylemini, sol güçlerin şimdiye kadar gerçekleştirmiş bu en geniş eylem birliğini, partimiz var gücüyle destekledi. Bu eylemin başarısı, buraya katılan güçleri birleştiren yanların, onları ayıran yanlardan daha güçlü olduğunu gösteriyor.

Türkiye'de parti örgütlerimizle, DEV-YOL, Kurtuluş ve benzeri akımların yandaşları arasındaki eylem birlikleri son dönemde gelişiyor.

Burada cephe konusundaki kimi yanlış anlayışlara değinmek gerekiyor. Bir kere CHP'nin tutumu vardır. Bu partinin etkin çevreleri ağır baskılara hedef olmalarına, tüm gelişmelerin, beklentilerinin tersine olmasına karşın, hâlâ kendi sollarındaki güçlerle savaş arkadaşlığına

yanaşmıyorlar. Bu, umduklarının tersine, kendilerine bir yarar sağladığı gibi, halkımızın savaşlarını da zayıflatıyor. Cunta, tüm gerici-leri kollar ve güçlendirirken, tüm ilerici-leri zindanlara doldururken, toplumu böylesi somut iki cepheye bölerken, tek cephede birlik fikri-ne karşı çıkmak açıktır ki, yalnızca gericiliğin işine yarayacaktır.

İkinci bir yanlış anlayış, cephede anti-emperyalist istemlerin yer almaması görüşüdür. Bu sağ anlayış, hem halkımızı cuntanın ve tüm gericiliğin baş destekçisi, ABD emperyalizmine karşı savaşımdan alı-koyar, savaş tehlikesine karşı eylemi zayıflatır, hem de ister istemez işçi sınıfının, emperyalizmin kabul edebileceği bir düzeydeki sözde bir demokrasiyi savunan gericiliğin sivil politik güçlerinin peşine takılması sonucunu getirir.

Üçüncü bir yanlış anlayış, "Politik birlik olmadan eylem ve cephe birliği olmaz" sonucunu getiren anlayıştır. Bu, açıktır ki, arabayı atların önüne koşmaktır.

Dördüncü bir yanlış anlayış, cephenin yalnızca devrim hedefinde birleşenlerden oluşacağına ilişkin "sol" sekte anlayıştır. Elbette dev-rimin kaçınılmazlığını gören sol güçlerin, ilk birleşebilecek güçlerin birliği, cephenin sağlam güçlere dayanmasında önemli bir rol oynaya-caktır. Ne ki, sorun, bugünden tüm güçlerin, bugün henüz devrimin zorunluğunu görmeyen yığınların, ilerici güçlerin cephe içinde aktif savaşıma katılmasını sağlayacak devrimci bir taktik sahibi olma soru-nudur.

Bir konu daha var. Deneyimiz şunu gösterdi ki, rejimin gericileşme-sinin her bir adımının zamanında görülmesi büyük pratik devrimci bir önem taşıyor. Partimiz cuntanın böylesi her bir adımına karşı yığınları, ilerici güçleri uyardı, onları güçlerini birleştirmeye çağırdı. Bu başarı-lamadıysa, bunda bir dizi temel nedenin yanı sıra, dışımızdaki sol güç-lerin önemli bir bölümünün cuntayı faşist olarak nitelemesinin de payı oldu. Söz konusu güçlerin sıralarında, 12 Eylül devrimisiyle oluşan cuntanın daha kötüsünün olamayacağı yolunda bir anlayış doğmasına, daha sonraki gericileşme basamaklarının önceden görülmemesine yol açtı.

Oysa, partimiz her seferinde artan tehlikeler karşısında yığınları uyanık olmaya, karşı koymaya çağırdı. Böylesi bir karşı koyuş aynı zamanda, rejimin kendi iç çelişkilerinin keskinleşmesine yol açacak, cuntayı güçten düşürecek, en gerici işbirlikçi kesimlerin ortaya çıkan iç çelişkileri şimdi olduğu gibi kolaylıkla çözmesini önleyecekti. Bu, açıktır ki, cuntanın bunalımını derinleştirecektir. Açık ki, bugün de cuntanın gericileşme süreci iç çelişkileri yok etmemiştir. O nedenle, geçmişteki sekte görüşlerin eleştirisi bugün de pratik önem taşıyor.

Partimiz, doğru savaş taktiklerini gösterirken, cuntanın barbarca işkenceleri altında olan, şiddetli baskı altında kalan ilerici, devrimci parti ve akımların cuntayı faşist diye nitelemelerini her zaman anla-yışla karşıladı. Bunun, bu güçlerle eylem birliği için bir engel olmadı-

ğını açıkladı. Bu anlayışla davrandı, davranıyor. Cuntaya karşı olan güçleri, onu nitelemelerine göre değil, cuntaya karşı, işçi sınıfının, emekçi halkın çıkarları için savaşıma isteklerine göre ayırdı. Omuz omuza savaşım içinde görüş birliğinin oluşacağına inandı.

"Faşist cunta" nitelemesi, savaş arkadaşı olarak gördüğümüz bu güçlerin ağzında, cuntanın baskı ve terörüne karşı bir nefreti dile getiriyorsa, örneğin, Yürükoğlu'nun ağzında, TKP'ne, Sovyetler Bir-liği'ne karşı nefretin bir ifadesi, devrimci güçleri bölme, eylem ve cephe birliğini baltalamanın bir aracı oluyor.

Biz, cuntaya karşı savaşımı, onun her bir gerici adımına karşı yö-neltmek gerekir, dediğimizde, bu tür örnekler bunu "cuntanın ilerici adımlarını desteklemek" diye çarpıttı. Biz, cuntanın iç çelişkilerini sergilediğimizde, onun, gerici ve görece ılımlı öğelerden oluştuğunu söyledikimizde ve nesnel gelişmenin en gerici öğeleri güçlendirdiğini açığa vurduğumuzda, aynı oportünistler "TKP cuntanın bir kanadıyla işbirliği yapıyor" diyecek kadar alçaldı. Daha da ileri gitti, sosyalist ülkeleri "cuntanın Ortadoğu'da emperyalistleşmesine yardımcı ol-mak"la suçladı. Onun bu tutumunun altında, cuntaya karşı savaş isteği değil, tersine gerileme, korku ve iflas yatıyor.

Yoldaşlar, partimiz tüm bu sayılan savaşımaları ağır baskılar altında yürüttü. O, tüm örgütleri, yoğun baskı altındayken, çok sayıda üyesi tutuklanmışken, gene de yığınların savaşımına aktif katılabilen, onlara biricik doğru politik çizgiyi verebilen bir parti oldu. Cuntanın mahke-melerinde yargılanan komünistler, mahkeme kürsülerini, cuntanın iç-yüzünü sergilemede, halkımızın sesini duyurmada güçlü bir silah olarak kullanıyorlar. Komünistler, nerede olurlarsa olsunlar, savaşıyorlar, savaşıacaklar.

NATO'SUZ, CUNTA'SIZ ÖZGÜR TÜRKİYE İÇİN

Yoldaşlar,

Önümüzdeki dönemde bizi Türkiye'de güçlü bir anti-emperyalist yığın hareketi, ABD emperyalizmine karşı güçlü bir halk direnişi yaratma görevi bekliyor. Açıktır, ülkemizin bugün içinde bulunduğu bu derin sorunların kökeninde en başta ABD emperyalizmine, NATO'ya bağımlılık yatıyor. Ülkemizi gelecekte bekleyen tehlikelerin kökeninde de ABD emperyalizminin artan gerginlik ve saldırganlık politikası vardır. Birçok kez belirttik: Eğer ABD emperyalizmi böylesine destek vermeseydi, cunta halkımız üzerindeki baskıları bu denli artıramazdı.

Cunta, Amerikan Çevik Kuvvetlerine olanak tanıdıktan sonra, atom füzelerinin Türkiye'ye de yerleştirilmesi gündeme geliyor. Bölgede ABD emperyalizminin maşası rolünü oynamaya yöneliyor. Ekonomiyi toptan yıkıma sürüklenme pahasına endüstriyi militaristleştirmeye yönelik adımlar atıyor. Ortadoğu'da gerici rejimlerle politik askersel ilişkiler kuruyor. Yunanistan'la gerginliği körükliyor. Tekelleşme militarizmi de yaygınlaştırıyor. O devlete iyice damgasını vuruyor. Bu ise, ABD emperyalizminin serüvenci amaçlarına ülkeyi iten iç nesnel temeli oluşturuyor.

Bu, hem ülkemizi barışa karşı tehlikeli bir etken durumuna getiriyor, hem de ulusal güvenliği tehlikeye atıyor. Cunta diktatörlüğünü güçlendirmek için Türkiye'yi çürütüyor. Anadolu'yu Türk-Kürt tüm halkıyla, tüm tarihsel uygarlık yapıtlarıyla yok edecek bir nükleer savaş uçuşumundan kurtarma şansını bile bile kullanmıyor. Reagan'ların çıkarı için Sovyetler Birliği'nin barış önerilerini bir yana atıyor. Tüm bunlar gösteriyor ki, diktatörlükten ve NATO'dan kurtulamayan bir Türkiye, barış içinde adaletli, özgür, genlikli bir gelecek kazanamaz. Biz şimdi milyonlarca barış yanlısı yurttaşımıza sesleniyoruz: Barış istiyorsanız onun uğrunda NATO'ya, ABD köleliğine ve diktatörlüğe karşı savaşın! NATO'suz ve cuntasız özgür bir Türkiye bölgede barışın başlıca kalelerinden birisi olacaktır. Demokrasi istiyorsanız, onu yok eden cuntanın baş destekçisi ABD emperyalizmine karşı savaşın! İş, ekmek, toprak istiyorsanız, ulusal fonların aslan payının silahlanma harcamalarına gitmesine yol açan NATO üyeliğine, silahlanmaya karşı çıkın!

Yoldaşlar,

Önümüzdeki kısa erimli dönemde cuntaya karşı savaşım anayasa savaşında odaklaşıyor. Cuntanın halkımıza gerici bir anayasa dayatmak istediğinden en geniş demokrasi güçlerinin artık hiçbir kuşkuşu yoktur.

Anayasa savaşımında cunta ve onunla işbirliği yapan sivil gericilikle, en geniş demokrasi güçleri nesnel olarak karşı karşıya geliyor. 1961 Anayasasının yırtılmasına karşı, demokratik bir anayasa için savaşım günceldir.

Cuntanın referandumundan "Hayır!" sonucu alınabilir mi? Biz bu soruyu "Evet" diye yanıtıyoruz. Böyle bir potansiyel vardır. Eğer en geniş demokrasi güçleri birleşir, somut savaşıma atılırlarsa, yığınlar cuntanın anayasasına "Hayır!" diyeceklerdir. Halkın cuntanın anayasasına "Hayır" demesi, yığınların cuntanın varlığına "Hayır" demesidir. Ülkemizde yeni bir evre, güçler oranında yeni bir durum demektir. Cunta artık zayıflamış, ağır darbe yemiş olacaktır. O zaman demokratik bir hükümet ve anayasa için atılıma geçme sırası artık demokrasi güçlerindir, halkındır. O nedenle, anayasaya "Hayır" denirse, cuntanın erki bırakmayacağı yolunda sözlerle halk korkutulmak isteniyor. Kuşkusuz, referandumda darbe yiyen cunta, olanak bulursa "demokrasiye dönüş takvimini" çöpe atabilir. Ama bu durumda rejim, referandumla halkın onayını almış görünen bir rejimden daha dayanıksız, dengesiz ve zayıf bir rejim olacaktır. Yığınlar varlığına "Hayır" dedikleri bu diktatörlüğü savaşlarıyla alaşağı etmeye her zamankinden daha yakın olacaklardır. Yeter ki, cuntaya "Hayır" diyen yığınlarda yasalıcı düşler yaratmayalım.

Cunta kendi anayasasına "Hayır" diyecek güçleri tutukluyor. Özgürce "Anayasaya Hayır" deme haklarını bile çiğniyor. O nedenle referandum öncesinde;

- Genel af
- MHP dışındaki tüm politik partilere özgürlük, özgür politik çalışma
- Tüm sendika ve yığın örgütlerinin açılması
- Toplantı, grev hakkı
- Düşünce özgürlüğü sağlanmalıdır.

Bunlar referandum sonuçlarının halkımızın eğilimini yansıtabilmesinin minimum koşullarıdır. Bunlar yerine getirilmeden yapılacak referandum sonucunda, oldu bittiyile, baskıyla, hileli sayımlarla dayatılacak anayasayı, halkımız geçerli saymamakta haklı olacaktır. Gericilik cunta eliyle, halkımıza en temel demokratik hakları tanımayan bir rejim dayatarak, demokrasi güçlerine, halkımıza barışçıl yoldan erke gelme olanaklarını tümüyle tıkamış olacaktır.

1961 Anayasasının geriye götürülmesine karşı ve ulusal demokratik bir anayasa için savaş, demokrasi güçlerini birleştirecek, yığınları savaşıma çekecek bir hedeftir. Bizce demokratik anayasanın içeriği, en geniş demokrasi güçlerinin üzerinde anlaşabileceği bir minimum program niteliği taşımalıdır. Bu anayasa bizce ana çizgileriyle şu içeriğe sahip olmalıdır:

- Bu anayasa, ulusal bağımsızlığı temel alan, ülkeyi emperyalizmin, NATO'nun zincirlerinden kurtarmayı öngören, savaşa karşı barışı savunan bir anayasadır.

- Bu anayasa, tüm genel demokratik özgürlükleri, örgütlenme, söz, gösteri özgürlüklerini, demokratik bir seçim sistemini güvence altına alan, bu özgürlüklerin baş düşmanı faşizmi yasaklayan, Kürt ulusuna özerklik tanıyan bir anayasadır.

- Bu anayasa, ekonomik bağımsızlığı güvence altına alan, özel kapitalist tekelere karşı, halk çıkarlarından yana, küçük ve orta işletmeleri yıkımdan koruyucu bir devletçiliği içeren anayasadır.

- Bu anayasa, toprakta büyük özel mülkiyeti yasaklayacak, demokratik toprak reformunu öngören bir anayasadır.

- Bu anayasa, işçi sınıfının, tüm çalışanların toplu sözleşme, grev yapma ve sendikalaşma özgürlüğünü eksiksiz tanıyan bir anayasadır.

Ancak böyle bir anayasa halkın çıkarlarını yansıtabilir.

Ne ki, biz bunları bir ön koşul olarak öne sürmüyoruz. Diğer demokrasi güçlerinin somut önerilerini tartışmaya hazırız.

TKP, gerici cunta rejimine karşı en geniş demokrasi güçleriyle en minimum hedefte birleşmeye hazır olduğunu, "1961 Anayasasının yırtılmasına karşı" alt sınırını çizerek gösteriyor.

Biz, cuntanın "ülkeyi 12 Eylül öncesine döndürmeyecek bir anayasa" demagojisine şöyle yanıt vermeliyiz: Evet! 12 Eylül öncesine dönülmemelidir. Ama cunta halkı 12 Eylül öncesinden de gerilere götürmek istiyor! 12 Eylül'e dönmek istemeyen, cunta anayasasına "Hayır" demelidir! Cunta anayasası 24 Ocak politikasını, ABD köleliğini garantiye alan, 12 Eylül öncesini de aratacak bir polis devleti dayatma çabasıdır.

Yığınlar, cunta rejiminden, 24 Ocak politikasından, baskı ve zorbalıktan, özgürlüklerin elinden alınmasından derin bir hoşnutsuzluk duyuyor. Biz yığınlara enerjik bir şekilde cunta anayasasına "evet" demenin, işsizliğe, yoksulluğa, topraksızlığa, konutsuzluğa, doktorsuzluğa, düşük ücrete, yıkıma "evet" demek olduğunu, sendikal hakların, politik hakların yokluğuna "evet" demek olduğunu göstermeliyiz. Onlara, cunta anayasasına "evet" demenin nükleer bir savaşta yol alma, ABD Çevik Kuvvetleri yüzünden serüvene sürüklenme tehlikesine "evet" demek olduğunu göstermeliyiz.

Şu anda cuntaya karşı bir referandum başarısı kazanılacağı yolunda en küçük bir kanı yaratmak, "referandumu bekle!" türünden zararlı bir yasalılık, pasifizm olur.

Eğer işçiler, emekçiler, aydınlar şimdiden cuntanın her baskısına, sömürünün her türüne karşı, en küçük de olsa, çığnayan her hakları için, her olanakta eyleme geçme yolunu tutmazlarsa, referanduma savaşarak hazırlanmazlarsa, cuntanın, işbirlikçi tekeli burjuvazinin bir kez daha utku kazanmasına engel olamazlar.

Yoldaşlar,

Plenumumuz, tüm parti örgütlerinin önüne geniş bir anti-empyralist hareketin örgütlenmesi ve anayasa referandumunda cuntaya ağır bir darbe indirilmesi için savaşıma görevini koymalıdır.

DAHA GÜÇLÜ BİR TKP İÇİN

Yoldaşlar,

Bu Plenumumuzda örgütsel sorunlarımızı gündemimizin ağırlık noktaları içine almadık. Bu konuyu en geniş biçimde V. Kongre hazırlık çalışmaları içinde ele alacağız. Plenumumuz en ivedi ve hemen çözümlenebilir sorunlarda yoğunlaşmalıdır. Ne ki, partimizin hiçbir sorunu örgütsel sorunlardan bağımsız değildir. Her şeyden önce bugün partimizin durumunu ve kayıplarımızın nedenlerini net biçimde saptamak durumundayız. Bu nedenle kuşkusuz kimi örgütsel sorunlarımıza değinmeden geçmek olanaksızdır.

Bu konuda şimdiden şu genel saptamaları yapabiliriz.

Daha 1977 yılında, partimizin Ulusal Konferansı, örgütsel alanda iki önemli sorunu vurgulamıştı. Bugün de güncelliğini koruyan sorunların birincisi, parti yaşamından artizanlığı tümüyle çıkarıp atmak, ikincisi partiyi işçi sınıfının içinde örgütlemektir. Konferans; "Artizanlığa son" ve "Fabrikalar kalemiz olmalıdır!" belgilerini onayladı.

O günden sonra kuşkusuz bu yolda önemli adımlar atıldı. Ne ki, bugün Mayıs saldırısının sonuçları, pek çok alanda artizanlığın yenilemediğini gösteriyor.

Burada özellikle tehlikeli olan nedir?

Artizanlık, uzmanlaşmaya, iş bölümüne alışamayan, küçük burjuva yarı-anarşist devrimcinin çalışma biçimidir.

Artizanlık, tek tek zanaatçı, esnaf çalışması biçimi "parti çalışması" düzenidir. İlkel, yoz, sakat, partimizin tüziğine aykırı çalışmadır.

Lenin, bundan 80 yıl önce bunun üzerine gitmiştir. Yepyeni tip partinin savaş-örgüt ilkelerini, ideolojik temellerini "Ne Yapmalı?" yapıtında ortaya koymuştur.

Parti yapısı, çalışmaları, her şey: Disiplin, konspirasyon, hepsi bu Leninci ilkelere dayanır.

İlkelik, gizli parti ilkesini yıkıyor. Herkesin, her işi yaptığı ve kaçınılmazlıkla herşeyi bildiği durumlardan yalnızca polis yararlanıyor. Şimdi artık "Artizanlığa son!" belgisi komünistlere yol gösteren bir belgi olmakla kalmıyor, parti içinde küçük burjuva örgüt anlayışlarına karşı savaş açmak anlamına geliyor. İlkelik, artizanlık, partiye daha büyük zararlar vermeden, biz onun tüm izlerini yok edelim!

Artizanlığa son! Bu belgiyle sağ, "sol" oportünizmin her biçimine,

sekteliğe, grupçuluğa, anti-parti eğilimlere savaş açılmıştır. Bunu unutmayalım!

Geçmişte eylem birliği anlayışındaki sektecilik, örgütsel alanda legalizme karşı savaşımı zayıflatmayı getirdi. Partide, yasal olanakları bildiğince değerlendirmek çizgisinden sapmalar, onun yerine, yasal olanakları abartma eğilimleri belirdi. Nerede politik, ideolojik alanlarda sol sektecilik boy verdiyse, orada legal örgütlerde yarı ve örgüt alanında legalizm, sağ yarılar ortaya çıktı. Bu aynı zamanda, TKP'nin gizli çalışmasının gereksiz olduğu, ortamın bilimsel sosyalist partilerin yasal çalışmasına olanak verdiği yolundaki likidatörce eleştirilerle yeterince savaşılmasının sonucu oldu.

1978 MK Plenumu, bu gelişmeyi durduracak ilk önlemleri aldı, daha sonraki 1979 Yöre Sekreterleriyle toplantıda ve 1980 MK Plenumunda politik taktiklerdeki sol yarılarla ve örgütsel alandaki sağ yarılarla karşı gereken uyarılarda bulundu.

Ne ki, söstü edilen yarıların yarattığı zayıflıklar, Mayıs saldırısında polise büyük olanaklar verdi.

Kuşkusuz yoldaşlar, partide grupçuluk eğilimi, tutuklamaların böylesine yıkıcı olmasında uğursuz bir rol oynamıştır. Ankara İl Komitesi'nin durumu buna çok iyi bir örnek oluşturuyor. Bu ilde inanılmaz çöküntü, önce Yürükoglu grupçuluğunun, daha sonra ortaya çıkan sekte küçük bir grubun yıkıcı girişimleri önemli rol oynadı. Şimdi grupçu her eğilimi ortaya çıkarmak, zaman yitirmeden yok etmek, partiyi polise karşı korumanın en önemli koşulu olmuştur.

Yoldaşlar, Plenumdan az önce bir enformasyon aldık. Cuntanın faşist yarılar generali Ersoy'un, TKP'ne karşı hazırlanan yeni tutuklama hazırlığının başına geçtiğini öğrendik... MK, tüm işçi sınıfına, emekçilere, ilerici güçlere başvurmalı, onları TKP ile dayanışmaya ve Ersoy'ı durdurmaya çağırmalıdır.

Yoldaşlar,

MK Plenumu, böylece, bizi genelinde gericiğin üstün geldiği bugünkü durumdan çıkartmak ve yeni bir devrimci yüceliş hazırlamak için güncel görevlerimizi başarmakla yükümlü kılıyor.

En önde barış için, Türkiye'yi blok politikasından kurtarmak için, gerçek bir demokrasi için savaşımı güçlendirmeliyiz.

Zindanlara partimizin güçlü eli uzansın. İster zindanda, ister gizlilikte olsun parti kadrolarını korumak temel görevdir.

TKP, en önce partimizin temel örgütleri bu görevleri başaracaklardır.